

వరద్యుక్తులు

శ్రీబాబాజీ సత్సంగాలలో
శిల్ప భాగాలు

బాబాకు పగ్గాలప్పగించడం ఎలా?

స్వరూపుగారు: “నీ జీవితమనే రథం యొక్క పగ్గాలు సద్గురువుకు అప్పగించి నిశ్చింతగా ఉండు, ఆనందంగా ఉండు” - ఇదీ బాబా చెప్పింది. కానీ మనం పగ్గాలు బాబాకు అప్పగించలేకపోతున్నాం. ఒకవేళ అప్పగించినా, మళ్ళీ మనం కూడా చూసుకుంటూనే ఉంటాము. మీరు కారులో రాత్రిపూట ప్రయాణిస్తున్నారు, మీకు డ్రైవర్ మీద నమ్మకం లేదు అనుకుందాం. ఇక మీరు నిద్రపోలేరు. అతను సరిగ్గా నడుపుతున్నాడా, లేదా? అతడు గేర్లు సరిగా మారుస్తున్నాడా, లైట్లు సరిగా వాడుతున్నాడా? అని ప్రతి క్షణం చూసుకుంటూనే ఉంటారు. “జాగ్రత్త, జాగ్రత్త! ఎడమప్రక్కకు పోనివ్వు, అక్కడ కుడిప్రక్కకు పోనివ్వు” అంటూ మీరు డ్రైవరును వెనుకసీటు నుండి కంట్రోల్ చేస్తుంటారు. ఎందుకంటే మీరు నిజంగా అతడిని నమ్మడం లేదు.

అందుకనే మనం అంత సులభంగా మన జీవితపు పగ్గాలు అప్పగించలేము అనేది అసలు నిజం. అలా అప్పగించాలంటే, మనకు నిజమైన నమ్మకాన్ని కలిగించే ఏదైనా అనుభవం ఉండి ఉండాలి, ఆ డ్రైవర్ ఎంత సమర్థుడో తెలియాలి. దానికోసం ముందు నమ్మకస్తుడైన డ్రైవరును చూసుకోవాలి! అప్పుడు అతనికి బాధ్యతను అప్పగించి, అతను ఎలా పనిచేస్తున్నాడు, మిగిలిన విషయాలను ఎలా నిర్వహిస్తున్నాడో చూడాలి. నేను దీనిని మళ్ళీ మళ్ళీ ఎందుకు చెబుతున్నానంటే మన మౌలిక సమస్య అజ్ఞానం కాదు, అసహాయత. దేనినో తెలుసుకోవాలని అనుకోవడం కాదు, ఉదాహరణకు మోక్షం అంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలనుకోవడం లాంటివి. నిన్ను నిజంగా బాధపెట్టేది అది కాదు. అది మీలో ఎవరినైనా నిజంగా బాధిస్తోందా? (గురువుగారు నవ్వుతూ...) మనల్ని ప్రాథమికంగా బాధించేది మన అసహాయత. మనకు అనుభవమయ్యేది ఆ అసహాయతే. మనకు సహాయం చేసే వ్యక్తికి మన జీవితాన్ని, చుట్టుప్రక్కల వాతావరణాన్ని, మన ప్రాపంచిక పరిస్థితులను, మొత్తంగా మన జీవితాన్నంతా నడిపించగల శక్తి, జ్ఞానం రెండూ ఉండాలి. అంతేగానీ ఊరికే ప్రవచనాలు, ఉపన్యాసాలు ఇవ్వడం కాదు. ఆయనకు ఆ శక్తి, దానితో సమ్మిళితమైన జ్ఞానం రెండూ ఉండాలి.

శిరిడి, విజయదశమి 2007

భక్తుడు: డ్రైవరుకు (సద్గురువుకు) పగ్గాలు అప్పగించడం ద్వారా నిజంగా అనుగ్రహం పొందగలమంటారా?

గోరూప్రగోరు: అవును, ఎందుకంటే అప్పుడు మీరు దైవరు (సద్గురువు) శక్తిసామర్థ్యాలను ఉపయోగపెట్టుకోగలుగుతారు. ఆ విధంగా మీరు ఆయన శక్తిని అనుభవించగలుగుతారు.

భక్తుడు: మన అసహాయతను గుర్తించిన క్షణంలో ఆ అనుగ్రహాన్ని అనుభూతి చెందుతామా?

గోరూప్రగోరు: నిజానికి, నీకు ఆ గుర్తింపు కలిగినపుడే నువ్వు అసహాయుడవు అని కాదు. మిగతా సందర్భాలలో కూడా నువ్వు అసహాయంగానే ఉంటావు, బహుశా ఒక సందర్భంలో కంటే ఇంకో సందర్భంలో నువ్వు ఆ అసహాయతను కాస్త ఎక్కువగా గుర్తించగలుగుతావు. మనం మన అసహాయతను ఎంతగా గుర్తిస్తామో, అంతగా మనం సహాయం కోసం, అనుగ్రహం కోసం అన్వేషిస్తాం. ఆ అసహాయస్థితికి మనం ఎంతగా అలవాటుపడిపోయామంటే మనం అసహాయులం అనే భావనే మనకు కలగడం లేదు. అదీ సమస్య. జబ్బు బాగా ముదిరిపోవడం వలన అదే మనకు సహజ స్థితిలాగా, ఆరోగ్యకరస్థితిలాగా అనిపిస్తోంది.

ఉదాహరణకు, బొంబాయి లాంటి నగరంలో పుట్టిపెరిగిన ఓ వ్యక్తి ఉన్నాడనుకుందాం, అతనికి దూరాన గ్రామంలో ఉన్న బంధువుల నుండి ఒక పెళ్ళికి ఆహ్వానమందింది. సుమారు ఇరవై, ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలు నగరంలో జీవనం సాగించి, అతని జీవితంలో మొదటిసారి బొంబాయిని వదిలి దూరాన ఉన్న పల్లెటూర్లో పెళ్ళికి హాజరవుతాడు. పెళ్ళి అయిపోయిన తరువాత అక్కడి పొలాలలో ఆహ్లాదకరమైన స్వచ్ఛమైన గాలిని పీలుస్తూ, నడుస్తూ ఉంటాడు. కానీ అతనికి ఏదో వింత వాసన వస్తున్నట్లుగా - ఏదో క్రొత్తగా, తేడాగా అనిపిస్తుంది. ఆ దారిన పోతున్న ఒక రైతును, “ఏంటీ ఈ వింత వాసన ఇక్కడ?” అని అడుగుతాడు. దానికి ఆ రైతు “పరిశుభ్రమైన స్వచ్ఛమైన గాలి” అని సమాధానమిస్తాడు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

గోరూప్రగోరు: “నాకు పగ్గాలు అప్పగించండి, నేను మిమ్మల్ని మీ గమ్యానికి చేరుస్తాను” అన్నారు బాబా. మీ జీవితాన్ని నియంత్రించడం ఎలాగో మీకు తెలియదు, అందుకని ఆ సామర్థ్యం ఉన్నవారికి, దానిని సరిగ్గా నడపడం తెలిసినవారికి ఆ బాధ్యతను అప్పగించండి, ఆయన మిమ్మల్ని వారి గమ్యానికి చేర్చడం కాదు, మిమ్మల్ని మీ గమ్యానికి చేర్చాలి. అదే బాబా చెప్పింది: “నేను మిమ్మల్ని మీ గమ్యం చేరుస్తాను” అని. ఆ గమ్యం ఏదైనా సరే.

భక్తుడు: పగ్గాలు అప్పగించడం ఎందుకంత కష్టమవుతోంది? ఒకే వ్యక్తికి ఒక ప్రక్క పగ్గాలు అప్పగించాలనీ, మరో వైపు అప్పగించకూడదనీ... రెండు రకాల భావనలు ఉంటాయేమో అనిపిస్తోంది. నేను ఆ విభజనను (నాలో) గుర్తించగలుగుతున్నాను. ఈ విషయంలో ఏమిటి చెయ్యడం?

గోరూప్రగోరు: నిజమే, అది కష్టం, చాలా కష్టం. ముఖ్యంగా, నీ జీవితం మీద నీకు నియంత్రణలేదని, జీవితాన్ని నువ్వు నియంత్రించలేవని ఇంకా ఇంకా తెలుసుకోవాలి. జీవితం మీద మనకు నియంత్రణ ఉంది అని మనం అనుకున్నప్పుడు, ఇక మనవల్ల కాదని పూర్తిగా వదిలిపెట్టే పరిస్థితి తలెత్తేవరకు మనం ప్రయత్నిస్తూనే ఉండాలి.

భక్తుడు: కానీ మాకు వదులుకోవాలని ఉన్నట్టు కనిపించదు.

గోరూప్రగోరు: అలా అయితే వదిలిపెట్టవద్దు (గురువుగారు నవ్వుతూ...). అయినా వదిలిపెట్టమని మిమ్మల్ని ఎవరూ బలవంత పెట్టడంలేదు. ఎవ్వరైనా వారు కోరుకున్నంత మాత్రాన వదిలిపెట్టలేరు. ఎందుకంటే అది వాళ్ళ వల్ల కాదు. వదిలిపెట్టాల్సిన పరిస్థితి వచ్చినప్పుడు వారికి వేరే అవకాశం ఉండదు.

భక్తుడు: మా జీవితాన్ని మా నియంత్రణలో పెట్టుకోవడంలో మేము విఫలమవుతున్నప్పటికీ ఏదో రకంగా నిస్సహాయంగా ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటాం.

గోరూప్రగోరు: ఈ ప్రపంచంలో కోట్లాదిమంది ప్రజలు ప్రతిక్షణం అసహాయంగా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నారు - మీరు (సద్గురువు యొక్క) సహాయం తీసుకుని ప్రయత్నించండి అంటున్నాను. అదే అక్కడున్న ఒకే వ్యత్యాసం.

భక్తుడు: గురువుగారూ! మాకు అవసరం ఉన్నప్పటికీ మేము సహాయం కోసం అర్థించడం జరగదు ఎందుకని? ఇది చాలా మూర్ఖత్వంలా అనిపిస్తుంది.

గోరూప్రగోరు: ఎందుకంటే, మీకలా నేర్పారు, ముఖ్యంగా పాశ్చాత్యదేశాలలో - “సాయం కోసం చూడవద్దు, స్వతంత్రంగా ఉండండి, మీకు మీరు సహాయం చేసుకోండి. మీరు అలా ఉండండి, ఇలా ఉండండి, మీ నిర్ణయాలు మీరే తీసుకోండి, పట్టుదలతో ఉండండి, దృఢసంకల్పంతో ఉండండి, మీరు తీసుకున్న నిర్ణయాలకు కట్టుబడి ఉండండి”... ఈ రకంగా చెప్తారు. ఇటువంటి విషయాలు నర్సరీ స్కూల్ స్థాయి నుండి మీకు బోధింపబడ్డాయి, అందుకనే ఇది బాగా తెలిసిన విషయంలా ఉంటుంది. సహాయాన్ని కోరడం మనకు తెలియని విషయం, అదీ సమస్య. సహాయం కోసం అన్వేషించడం అనే పద్ధతిని మీరు అలవాటు చేసుకోవాలి.

భక్తుడు: ఎవరికైనా “నాకు తెలియదు” అని ఒప్పుకోవడం చాలా కష్టమైన విషయం.

గోరూప్రగోరు: అవును, ఎవరికైనా వారి నిస్సహాయతను అంగీకరించడం చాలా కష్టమైన విషయం. అందుకనే ఎంచుకోవడం అనే అంశం ఎప్పుడూ వస్తుంటుంది. “మన సద్గురువును మనం ఎన్నుకోవాలి, మనమే ఆయనను ఎన్నుకున్నాం, ఆ ఎంపిక మనదే”... ఇలాంటివి. ఈ విషయంలో కూడా మన వ్యక్తిత్వాన్ని నిలుపుకోవాలని అనుకుంటాము. సద్గురువును ఎంచుకోవడం వరకైనా మనకు మనం సహాయం చేసుకోగలమని అనుకుంటాము. కానీ నేను చెప్పేది ఏమిటంటే, సద్గురువును ఎంచుకోవడమనే ఈ విషయంలో కూడా నువ్వు నిస్సహాయస్థితిలోనే ఉన్నావు. నిజానికి చూస్తే నువ్వే సద్గురువుచే ఎన్నుకోబడ్డావు.

భక్తుడు: మీ అనుభవం కూడా అదేనా గురువుగారూ?

గోరూప్రగోరు: అవును. నేను బాబాను ఎంపిక చేసుకోలేదు. అలా బాబాను కాకుండా మరో రకంగా ఎన్నుకోలేకపోయాను. అంతే. నేను ఆయనను ఎన్నుకున్నాను అని ఏనాడూ అనుకున్నట్టు నాకు గుర్తులేదు.

భక్తుడు: పరివర్తన చెందడం అంటే, నేను చెయ్యలేని చాలా విషయాలను గురించి ఒక్కొక్కటిగా మరింత తెలుసుకోవడం అనిపిస్తోంది.

గోరూప్రగోరు: మీరు చెయ్యలేని (మీకు వల్లగాని) విషయాలను గురించి మీరు ఎంతగా తెలుసుకుంటారో అంతమేరకు మీరు నిజంగా నిస్సహాయంగా మారుతారు. అప్పుడు మీరు ఎంతగా సహాయం కోసం అన్వేషిస్తారో అంత సహాయం అందుతుంది. అప్పుడు మీరు దానిని ఆస్వాదిస్తారు, అనుభూతి చెందుతారు. అక్కడ మూడు విషయాలున్నాయి: సహాయం కోసం చూడటం, సహాయాన్ని పొందడం, దానిని పొందినప్పుడు దాని విలువను గుర్తించి ఆస్వాదించడం. చాలామంది విషయంలో నేను గమనించింది ఏమిటంటే, నేను వారిని కృతజ్ఞతలేని వారు అని అననుకానీ, వారు కోరుకున్న సహాయాన్ని పొందినప్పుడు దాని విలువను గుర్తించి ఆస్వాదించే సామర్థ్యం వారికి ఉండదు.

గోరూప్రగోరు: సహాయం కోసం నిజాయితీగా, నిష్పక్షంగా, హృదయపూర్వకంగా అడగండి, అడిగిన తరువాత సద్గురువును ఆయన పద్ధతిలో సహాయం చెయ్యనివ్వండి. “నాకు ఈ పద్ధతిలోనే చెయ్యండి, ఆ విధంగా చెయ్యవద్దు!” అని నిర్బంధించవద్దు. (నవ్వులు...) మీరు నిజంగా సహాయాన్ని ఆశిస్తున్నట్లయితే, ఎలా సహాయం చెయ్యాలో ఆయనకు తెలుసు అనే విషయాన్ని గుర్తుపెట్టుకోండి. మనం అడగడం అనేది బేషరతుగా ఉన్నప్పుడే అది నిజంగా సహాయం కోసం అర్థించడం అవుతుంది. మీకు సహాయం చేసేవారు (సద్గురువు) అవ్యాజ ప్రేమతో సహాయం చేస్తున్నారు. కాబట్టి ఆయనను మీరు అవ్యాజంగా సహాయం చేయనివ్వండి. ఆయనకుగాని, ఆయన చేసే సహాయానికిగానీ షరతులు పెట్టవద్దు. మీరే కాదు, అందరూ చేసేది అదే, చాలామంది అలానే చేస్తారు.

అందుకనే క్రితం సత్సంగంలో ఈ సందిగ్ధత గురించి, పరస్పర విరుద్ధత గురించి (మనలోని) అవరోధాన్ని గురించి చెప్పాను - ఒక ప్రక్క మనకేమో సహాయం కావాలి, దానికోసమే మన ఏడుపంతా అని అనుకుంటూ ఉంటాం. కానీ అడగడానికి ఏదో అడ్డుపడుతూ ఉంటుంది. నేను చెప్పేదేమిటంటే, సహాయం కోసం ఏడుస్తున్నారు బాగానే ఉంది, కానీ సహాయం అందించినపుడు దానిని తీసుకోండి! మీకు సహాయం చేసే ఆ చెయ్యి మీ నుండి ఏమీ ఆశించడం లేదు. కేవలం ప్రేమతో, అవ్యాజంగా మీకు సహాయం చెయ్యాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. దానిని గుర్తించండి! ఆయనకు వేరే ఉద్దేశ్యాలు ఆపాదించకండి. “ఆయన నాకు ఎందుకు సహాయం చేస్తున్నాడు? కారణం ఏమిటి? నేను ఆయన స్థానంలో ఉంటే నేను చేసేవాడిని కాదు, మరి ఆయనెందుకు చేస్తున్నాడు?... ఏదో విషయం ఉండాలి. నేను ఆ సహాయం తీసుకోకుండా ఆగితేనే మంచిదేమో. ముందు ఆయన ఎందుకు సహాయం చేస్తున్నారో నన్ను తెలుసుకోనివ్వండి, అప్పుడు నేను చేయి అందిస్తాను!” (గురువుగారు నవ్వుతూ...) ఇలా మనల్ని మనం సంక్లిష్టంగా మార్చుకుంటూ మన జీవితాలను గడిపేస్తాం. కానీ ఇటువంటి పరిహాసాలకు సరిపడా సమయం లేదు - కాలం గడిచిపోతోంది! కాబట్టి హేతుబద్ధంగా, అర్థవంతంగా ఉండటానికి ప్రయత్నించండి, సందర్భానికి తగినట్లు నడుచుకోండి! ఆయన ఇష్టానుసారం మీకు సహాయం చెయ్యడానికి పూర్తి అవకాశాన్ని ఇవ్వండి. ఆయన సాయం చేసే పద్ధతి మీకు నచ్చినా, నచ్చకపోయినా ముందు ఆయనకు ఆ అవకాశం ఇవ్వండి. ఆయన మీకు సాయం చేస్తున్నట్లనిపించకపోతే సహాయం చేసే మరొకరి కోసం అడగండి. అయితే పూర్తిగా అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోకుండానే ఒక నిశ్చయానికి వచ్చి, అభిప్రాయాలు ఏర్పరచుకొని, నిర్ణయాలు చేస్తూ ఉండే మనస్సు గురించి జాగ్రత్త వహించండి.

గోరూప్రగోరు: బాబా చాలా అద్భుతంగా చెప్పారు: “ఈ ద్వారకామాయిలోనికి అడుగుపెట్టిన తక్షణం, కర్మ నశిస్తుంది. అది ఇకపై నా బాధ్యత” అని. ఎంత చక్కగా చెప్పారో చూడండి. “ద్వారకామాయిలోనికి అడుగుపెట్టడం” అనంటే భౌతికంగా అడుగుపెట్టడం అని కాదు, ఆయన బిడ్డగా మారడమని ఆయన ఉద్దేశ్యం. ఒక్కసారి అన్ని పగ్గాలు బాబాకు అప్పగించిన తరువాత అది ఆయన బాధ్యత. ఆ క్షణం నుండి మీకు కర్మంటూ ఏమీ లేదు. ఒకవేళ మంచో, చెడ్డో ఏదైనా కర్మ ఉన్నప్పటికీ అది ఆయన బాధ్యత.

భక్తుడు: కానీ ఆ విధంగా పగ్గాలు అప్పగించడం నిజంగా కష్టమైన విషయం కాదా?

గోరూప్రగోరు: పగ్గాలు అప్పగించడమనేది మన వైపు నుండి జరిగే (మనం చేసే) చర్య కాదు, అసహాయ భావోద్వేగపు స్థితిలో అసంకల్పితంగా జరిగే ప్రతిచర్య. ఒక్కసారి నువ్వు “బాబా, ఇప్పుడు నాదంటూ ఏమీలేదు, అంతా మీ చేతులలో పెడుతున్నాను, నువ్వే నడిపించాలి, నాకేమీ తెలియదు, అంతా మీ చేతుల్లోనే ఉంది” అని బాబాతో చెప్పిన తరువాత, ఆ భావోద్వేగపూరితమైన ఆ దృఢవిశ్వాసం, సంపూర్ణవిశ్వాసం వచ్చినపుడు, ఆ క్షణం నుండి నువ్వు ఏం చేసినా అది ఆయన బాధ్యతే.

భక్తుడు: అది అనుగ్రహం వలన జరుగుతుందా?

గోరూప్రగోరు: అవి రెండు వేర్వేరు విషయాలు కాదు. ఇంకా చెప్పాలంటే రెండు వ్యతిరేకమైన విషయాలూ కాదు. ఎందుకంటే నేను చెప్పిన మొదటిది (పగ్గాలు అప్పగించడం అనేది), మనవైపు నుండి జరిగే అసంకల్పితమైన ప్రతిచర్య. అది అనుగ్రహం వలన వచ్చివుండవచ్చు. అది రెండువైపుల నుండి జరుగుతుంది. అందులో అనుగ్రహమూ, ఇంకా ఆ అనుగ్రహానికి మన ప్రతిస్పందన రెండూ ఉంటాయి.

భక్తుడు: సాయిబాబా తాత్వికపరమైన ప్రబోధాలు చేసేవారా?

గోరూప్రగోరు: లేదు, లేదు. ఆయన నుండి ఎవరూ అటువంటి వాటిని ఆశించలేదు. వాళ్ళు ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళిన

మరుక్షణం మహిమను చవిచూశారు, తమ అసహాయతను గుర్తించి ఆయన సహాయం అర్థించి సహాయాన్ని పొందారు. ఆ సహాయం పొందే క్రమంలో వారికి బోధ కూడా అందేది. కాబట్టి మీరు చూసే ప్రతి లీల, ప్రతి సంఘటన, ప్రతి మహిమ, మీరు చదివే ప్రతి అనుభవం ఓ సందేశాన్ని తెలియజేస్తుంది. ఇతర మహాత్ముల దగ్గరకు వెళ్ళినవారు, వారి వద్ద నుండి ఆ బోధను ఆశించారు. వాళ్ళ వద్దకు వెళ్ళిన వెంటనే “మాకు జ్ఞానాన్ని బోధించండి, బ్రహ్మం అంటే ఏమిటి, ఆత్మ అంటే ఏమిటి? ఇలాంటి విషయాలు అడిగేవారు. అందువల్ల ఆ మహాత్ములు వాటిని బోధించారు. బాబా సాన్నిధ్యంలో పూర్ణమైన సంతృప్తిని పొందడం వలన బాబా వాచా బోధించలేదని ఎవరూ కొరతగా భావించలేదు. మన అసహాయతను తొలగించుకోవడానికి, ఆ ఆనందానుభూతిని పొందడానికి బోధ అవసరమవుతుంది. కానీ బాబా సన్నిధిలో ఆనందానుభవం దానంతటదే అనుభవమైనప్పుడు మిగతావాటి అవసరం ఏముంటుంది?

“శ్రీశైవ్యరత్నము” గతసంచికల కొరకు <http://saipatham.saibaba.com/>
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి www.saibaba.com ను సందర్శించండి.